

Paměť - její funkce (a dysfunkce)

Paměť náleží mezi vlastnosti, které mají své optimum silně pod „maximem“; řečeno s Aristotelem, také pro paměť platí, že žádoucí je jakási „střednost“. Příliš dobrá, tj. precizní a detailní paměť – bývá zřetelně na škodu tvůrčímu myšlení. Možná, že právě to představuje povážlivou mez a překážku dalekosáhlejšího použití počítačů dnes tak rozšířených a jejich počítačové „intelligence“. (Možná to znamená lepší perspektivu pro tzv. „fuzzi logiku“, kdo ví; jenže kdo se tím dnes vlastně zabývá s ohledem na širší perspektivy než jen pro „domácí použití“?) Zejména ve filosofii se ukazuje jako zásadně důležité, jak je myslitel formován (přesněji: jak se sám svými aktivitami formuje) na své myšlenkové cestě a díky této cestě; důležitější než rozsáhlé „znalosti“ a zejména „vědomosti“ je setkání s určitými spíš jen „vybranými“ vědomostmi a znalostmi, jehož „výsledkem“ je právě ono sebe-formování myslitele. Příliš velký důraz na paměť a rozsáhlé vědomosti a znalosti může i široce společensky vést k tomu, že se právě tvořivá intelligence může dostávat na okraj nebo do stínu, že není podporována a rozvíjena a že celá společnost dostává konzervativní rysy a ztrácí na dynamice.

(Písek, 070101-3.)